

waren de vrienden aan den arbeid getogen. En dezen avond zouden zij meedeelen, wat ieder voor zich had ontdekt.

Vredenhof wachtte. Zoo terstond zouden ze wel komen, de twee broers Herman en Johannes Regt, en Bertus Strenghoek, en Martin Luit. Vredenhof wachtte met spanning, dezen avond meer dan ooit te voren, als begreep hij, dat de besprekingen tot een zeer gewichtig resultaat zouden leiden.

Hij wendde zich tot de jonge vrouw, die de noodzakelijke huishoudelijke werkzaamheden voor hem verrichtte en ook alles voor deze bijeenkomst in gereedheid had gebracht. Lise was reeds lang een huisvriendin geweest. Vredenhofs vrouw was haar méér dan een zuster en voor de nu moederloos geworden kinderen koesterde zij een groote liefde.

„Ik denk, dat ze nu wel niet lang meer zullen uitblijven,” zei hij. „De afspraak was: tegen half negen en . . . Ja, daar zijn ze,” viel hij zich zelf in de rede. „Alle vier tegelijk.”

De vier mannen kwamen binnen; robuste kerels; echte werkers-koppen. Maar duidelijk was het te zien, dat dit mannen waren met een helder en goed ontwikkeld verstand; mannen met doorzicht; mannen met een wil. Hun oogen stonden helder en zagen onbevengend rond; heel hun uiterlijk voorkomen bewees, dat ze te vertrouwen waren. En of ze een werk verrichten, dat hun door hun meerderen was opgedragen, of dat ze een arbeid uitvoerden, dien ze gewillig en uit vrije beweging op zich genomen hadden — steeds zouden ze, naar hun beste krachten en zonder zich-zelf te ontzien, deze opdracht tot een goed einde brengen.

‘t Waren mannen van sta-vast, de vriendschap van Willem Vredenhof waard . . . (Wordt vervolgd)

≡ GEESTELIJK VOEDSEL ≡

Het Heil des Heeren — Beschouwing over het Boek Jona *)

EEN WONDER BOEK — DAT BOEK JONA!

Zoo aangevochten en toch zoo geliefd. Wie grijpt er nu niet naar een beschouwing over Jona! Daar is bij ieder belangstelling voor, al hangt ze ook met geheel verschillende motieven samen.

Wie het eens precies weten wil van dien walvisch met z'n nauwe keelgat, van die drie dagen en die drie nachten in den buik van den visch en in het hart van de aarde, en denkt: „Wat zou broeder Voorhoeve daar nu wel van zeggen?” — die grijpt naar deze beschouwing en — ja, dan valt 't werkelijk nog mee, want die krijgt toch nog antwoord. De heer Voorhoeve zegt niet: „Daar praten we niet meer over, dat heb je te aanvaarden en verder basta!” Neen, met geduld tracht hij te antwoorden op de bekende bezwaren.

En wie aan nog wat anders denkt, dan aan den buik van den visch en aan diens keelgat en aan den wonderboom, die in één nacht verging, en dieper graaft en zich de ziel wil voeden met de eeuwige gedachten Gods, — die grijpt ook naar deze verhandeling om te weten, welke plaats de profetie van Jona inneemt in de keten der heilsgedachten en voornemens Gods.

Treffend is de inleiding onder den titel „Meer dan Jona!” In deze inleiding wordt het instrument afgestemd. En waar voor den aanvang van een prachtig concert het noodzakelijke afstemmen der speeltuigen vaak zoo hinderlijk is, daar geraakt ge hier onder het lezen van de inleidende bladzijden onder de bekoring der tonen, die ge straks in harmonie genieten zult, en ge voelt, dat ge niet alleen in de ware

*) Uitgave J. N. Voorhoeve, 's-Gravenhage.

stemming wordt gebracht, maar zelfs wordt opgevoerd tot aanbidding van Hem, die van Zich-Zelfen gezegd heeft: „Meer dan Jona is hier!” Hoe vaak heeft Christus niet over Jona gesproken, als wilde Hij ons den diepen zin blootleggen van dit wonder onderdeel der Heilige Bladen. En in die geheiligde stemming gaat ge dan voort met te lezen over „Jona in den storm;” over „Jona in den visch;” over „Jona in Ninevé;” en over „Jona onder den wonderboom.”

Dit boek — behoorende tot de „Bijbelstudie-Bibliotheek” — bevat kostelijke onderwijzingen, ernstige wenken, beschamende vermaningen voor het praktisch Christelijk leven. Met warmte zijn ze alle uitgesproken in een reeks Bijbellezingen, en daarna in de studeerkamer nog eens overdacht en bijgewerkt, en tenslotte in Gods hand gelegd, waaruit ze ook eerst ontvangen waren. Mij heeft dit boek bijzonder gesticht en gediend. Ik noem hier b.v. blz. 82—87, waar we waardevolle opmerkingen vinden voor alle dienstknechten des Heeren, en verder voor al Gods kinderen. Er wordt daar gesproken over het feit, dat God „ten anderen male” tot Jona kwam en dan als het ware tot hem zegt: „Jona, overdoen!” Mocht de lezing dezer bladzijden toch biddend geschieden. — Maar ik nam slechts een enkel voorbeeld. Anderen worden weer door iets anders bijzonder getroffen. Hartelijk verblijden we ons over deze beschouwing. God zegene de lezing ervan, opdat door „Het Heil des Heeren” het heil tot velen kome.

J. T.

CONTACT MET DE JONGEREN

Duivel en Monnik.

VOORAL JEUGDIGE SCHAAKSPELERS ZIJN blijkbaar bijzonder getroffen geworden door het hoofdartikel met illustratie: „Satan speelt schaak.” De plaat wordt afzonderlijk gedrukt en verkrijgbaar gesteld.

Op de vraag van W. J. D. te L., of wij ook den stand weten op het schaakbord van een spel, dat gespeeld zou zijn tusschen den duivel en een monnik, antwoordt G. E. te 's-Gr. — dien wij hartelijk dankzeggen voor de genomen moeite — het volgende:

De monnik wil een probleem oplossen, doch kan dit niet vinden.

Nu komt de duivel hem te hulp, en biedt hem aan, de oplossing te geven. Doch de monnik moet dan een partij schaak met hem spelen, waarbij het gaat om de ziel van den monnik, zoo deze verliest.

Zij spelen, totdat de stand aldus is:

Duivel: Wit.	Monnik: Zwart.
Ke2	Kf7
Db7	Da3
Tc1 + g1	Tc6 + c5
Pf5 + a8	e3 + e5 + c7
e4	

Duivel zegt: Je bent een goed speler, anders zou je in drie zetten mat zijn; nu in zeven!

OPLOSSING:

Wit	Zwart
Tg7 †	1 Kf6 — als hij Ke6 mat in 3 zetten
Dc6: †	2 Tc6 Dc8 † Kf6
Tc6: †	3 Dd6 Df8 † Ke6
Td6: †	4 c7—d6 De7 †
Pc7	5 d6—d5
Pd5: †	6 Ke6
Te7: †	7

Dezen laatsten zet (Te7 †) doet de duivel echter niet; hij ziet, dat hij daarmee een kruis maakt op het schaakbord en vlucht. Waarmee de monnik wint.

Dit is de oplossing met de daaraan verbonden legende.